

THEMA: IK GELOOF: DE VERGEVING VAN ZONDEN
VAN AL MIJN ZONDEN
OOK VAN MIJN AARD
OPDAT.....

Dat is wel een heel belangrijk belijden, of, onderdeel van het belijden: "De vergeving der zonden." En er staat zo opmerkelijk, wat al eerder ook beleden is: "Wat gelóóft gij van de vergeving der zonden?" Immers, vergeving van zonden is niet iets wat je bij jezelf, naar anderen toe, kunt bewijzen. Je kunt niet zeggen: "Kijk, hier is het, ik heb vergeving". Ook als een ander dat zegt tegen je, en je zou zeggen: "Ja, maar dat geloof ik niet", hoe zou hij je dan kunnen bewijzen dat zijn zonden vergeven zijn?

Wij weten, je zou op christelijk erf kunnen zeggen: "Nu ja, dat komt dan wel uit in de praktijk van het leven", die vergeving van zonden. In die ootmoedige erkenning, of wat in Psalm 51 staat: In die vrijmoedige geest die de zondaars de wegen leert. Maar goed, ook dat is niet een soort bewijs zoals het menselijk verstand dat graag wil zien. Het menselijk verstand neemt daar geen genoegen mee, dat is daar niet mee bevredigd.

Het is een zaak van het geloof! En het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs van zaken die men niet ziet. Abraham geloofde God, en de Heere rékende het hem tot gerechtigheid. David zegt: "Welgelukzalig is de mens wiens zonden vergeven, wiens overtreding bedekt is. Welgelukzalig is de man die de Heere de zonde niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is".

Hoe maak je dat nu hard? Zoals mensen dat graag willen. En laten we eerlijk zijn, zoals we het zelf ook eigenlijk wel zouden willen. Omdat wij mensen zijn. Wij zijn zulke

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

mensen die zeggen: "Ja maar, dat kun je nu wel zeggen", of: "Dat kan nu wel in de Bijbel staan, maar hoe weet ik nu dat dat voor mij geldt? Dat mijn zonden vergeven zijn, allemaal".

Moeten we dan niet zeggen: Het is de aard van het ongeloof om te twifelen, en om er een vraagteken achter te zetten. Of de ene dag wel en de andere dag niet te geloven. Natuurlijk, ik weet wel, wij zijn daarin ten diepste afhankelijk van de werking van Gods Heilige Geest. Maar we zullen er toch ook oog voor moeten krijgen dat wij zelf daar tegenin bezig zijn. Je kunt de Heere moeilijk de schuld geven. Die heeft niet in het verborgene of in een duistere plaats gesproken. Maar het is dat ongelovig woelen en werken van ons mensen, dat alles relativeert. Soms is het goed om te relativiseren, maar als het over Gods Woord gaat is het een groot kwaad om te relativiseren.

"Wat gelooft jij?"

Het is nodig - en daarom een klein uitstapje - dat we eens even erop letten: Wat is dat nu? Het gaat over zonde uiteraard: Al mijn zonden, vergeving. Zeg daar eens iets naders over.

In de eerste plaats dit: Wij kunnen God nooit bewegen tot vergeving. Je kunt niet zeggen: Ik heb mijn schuld beleden, berouw gehad, en de Heere vond het zo erg dat de Heere zei: "Ik neem die tranen van jou aan en Ik zal het je kwijt schelden". Dat kun je niet zeggen.

Overal op de wereld vind je die gedachte, bij allerlei godsdiensten: God is boos en nu moet ik proberen god weer aan mijn kant te krijgen. En wat zie je dan? Mensen gaan offers brengen, ze sparen soms kosten nog moeite om die vertoornde god, die boze god weer vriendelijk te maken. Dat hij op een gegeven ogenblik zal zeggen: "Nu is het wel genoeg. Je hebt nu zo je best gedaan, zoveel voor mij gedaan, zo voor mij gewerkt, zoveel offers voor mij gebracht, je hebt voor mij gevast, gebeden, geroepen, nu vind ik dat je wel genoeg betaald hebt". Zo is het eigenlijk overal. Dat zit er bij een mens ontzettend diep in: Het weer goed maken. Vanuit ónze situatie, vanuit óns doen en laten, het weer goed maken. Dat kruipt overal tussen, ook bij Israël.

Hoe was het nu bij Israël?

Bij Israël was het zo: God had dat volk afgezonderd tot een heilig volk. Maar God had tegelijkertijd duidelijk laten weten: "Wil het goed zijn tussen Mij en tussen u, dan mag er geen zonde zijn, geen afgoderij zijn, geen hoererij, noem maar op. Alles wat je geschreven vindt." Want als dat er is, is de verhouding kapot, dan kunnen we niet verder.

Zonde, dat is: Overtreding tegen de liefde tot God en de naaste. En dat mag niet. Dat kan niet. Dat is onbestaanbaar zegt God, want Ik ben heilig. En als we nu samen verder moeten, dan betekent dat dat jullie ook heilig zullen zijn. Niet alleen afgezonderd, maar dat je ook wandelt naar Mijn wil.

Dat komt dan hier op neer: Als God de Heere een verbond aangaat met dat volk, dat de Heere heilig is en dat Hij zegt: "Wandel nu in Mijn wegen, anders kan het niet". De zonde maakt een scheiding tussen God en tussen ons. Maar ja, dat heeft God wel gezegd, maar doen de mensen het nu ook? En deden de mensen het, en doe ik het? Al gauw blijkt van niet!

In Deuteronomium 31 bijvoorbeeld staat dat ze dat verbond van God vernietigen. Dat is

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

sterk gezegd. Gewoon vernietigen, ze maken het kapot. Ze maken de verhouding kapot door niet te luisteren naar Zijn goede wil en woord. En let nu goed op: Omdat God genadig IS - niet omdraaien - in Zijn diepe, Goddelijke hart, dat Hij genade wil bewijzen, daarom gaf God de mogelijkheid van het offer. Een offer. Het is nooit zo geweest dus dat wij God weer proberen een beetje genadig te krijgen, en dan gaan we een hoop koeien slachten en schapen, en dan zeggen we: "Kijk eens God wat we allemaal voor U over hebben?" Zó denken de heidenen. Dat ze zó God aan hun kant kunnen krijgen.

Maar dat is nu juist het wonderbaarlijke van de God van het Woord. Die heeft niet een of andere bedevaart ingelast om het weer goed te maken. Die heeft geen aflat, geen kaarsjesbranderij en al die dingen meer, om zo weer goed te worden. Nee, omdat Hij genadig IS, in Zichzelf bewogen. Daarom geeft Hij aan dat volk, dat afdwalende, afhoererende volk de weg van het offer.

Nu ging dat niet altijd op. Als je expres, opzettelijk iemand doodsloeg dan kon je niet een offer brengen en weer naar huis gaan. Er waren ook nog genoeg andere gevallen, die kon je niet door een offer goed krijgen. De Bijbel noemt dat 'de zonde met opgeheven hand'. Maar er waren wel een hoop andere dingen. Als het per ongeluk ging, of als je een beest had waarvan je wist dat hij niet te vertrouwen was, en die een ander dood maakte, dan moest je eigenlijk ook sterven. Maar dan kon je daar een offer voor brengen, een vervanging. Je kon zoveel betalen, of noem maar iets. Je kon dat in orde maken. Dan mocht je blijven leven. Zo waren er heel wat zonden, daar kon je een vervanging voor geven. Je kon die naaste op de een of andere manier proberen tevreden te stellen, te bevredigen.

Want dat is zonde. Door de zonde ontstaat er een situatie dat de hele zaak uit zijn balans is. Er is een slag in gekomen, het is niet goed. En dat wilde God het volk Israël laten voelen tot in het diepst van hun hart, zo kan het niet! Zo kunnen we niet verder, zo kan het niet goed zijn. Ook niet onder de mensen. Er moet weer overeenstemming komen, evenwicht zijn.

God gaf dat.

Niet: Wij gaven dat aan God.

Maar God gaf dat omdat Hij genadig IS.

En zo kon je dan voor allerlei overtredingen tegen de Wet van God een offer brengen. En dan ging zo'n man met zo'n os of een schaap, een lam, naar de tabernakel of naar de tempel, naar het voorhof waar het brandofferaltaar stond, naar het plein waar de dieren geslacht werden, en dan moest hij zelf dat beest de hals afsnijden. Er werd bloed gesprenkeld tegen het altaar. Er werd gebrand. En dan? Dan mocht hij weer naar huis gaan, hij werd niet gedood.

Op grote Verzoendag was het helemaal een grote ceremonie als die var of koe geslacht moest worden. De priester voor zichzelf. Eigenlijk de priester als vertegenwoordiger van het volk, die tussen God en het volk in stond. Want die moest er eigenlijk ook aan. Die man kon eigenlijk zijn roeping niet eens uitvoeren, want hij was ook een zondaar. En dan werd dat beest geslacht, en dat bloed werd tot achter de gordijnen van het heilige der heilige gebracht en bij het verzoendeksel, dat was de heiligste plaats, werd dat gesprengd. Dat was dat front, dat losse deksel op de ark, met de cherubim. Daar onder lag de heilige Wet van God, en dan werd dat bloed daar gesprengd, zevenmaal. Heel voorzichtig, eerbiedig, als een bedekking, een vervanging. En dat beest werd verbrand

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

en buiten de legerplaats, er bleef niets van over zou je zeggen. Het moest weg. Dat predikte als het ware: God kan met de zondige mensen, met hun boze daden, niet vooruit. God kan Zich niet geven aan die mensen. Want die mensen passen niet bij Hem. Die mensen maken overal een kronkel in en snijden de weg af, dat God goed zou kunnen optrekken met zo'n zondig volk. En toch heeft God omdat Hij genadig IS, dat offer gegeven. Maar, dat offer als vervanging - je voelt zelf wel aan - in principe kan dat eigenlijk niet.

Nu moeten we voorzichtig zijn om te zeggen: Dat kan niet. Want dat zal God wel uitmaken, wat kan en wat niet kan. Maar God heeft het in Zijn Woord geopenbaard, en Zijn kinderen hebben er van gezongen:

'Brandofferen noch offers voor de schuld,
voldeden aan Uw eis, nog eer.'

En David zegt in Psalm 51: Heere, als U lust had aan duizenden van brandoffers, ik zou ze U geven. Maar hij voelt aan: Ergens te kort. Het is tijdelijk een rijke prediking van de vergeving, van de verzoening. Van de mogelijkheid van de plaatsvervangende. Maar op zich is het het niet, dat kan niet.

En later is de Heere God zo toornig geworden, want toen ging dat volk Israël denken, net als de heidenen dachten. Toen dachten ze dat het een soort betaalmiddel was voor hen dat ze aan God brachten. En dan gaven ze vaak ook nog niet eens het beste. Dan zochten ze nog een kreupel dier uit, waar wat aan mankeerde, en die kreeg God dan. Die werd dan als het ware God in de handen gestopt, en dan moet het weer goed zijn, want het is toch heel wat om zo'n beest te geven. Toen gingen ze ook diezelfde heidense gedachte koesteren die er bij ons ook zo diep in zit: Dat Gods vergeving min of meer, en dat Hij weer goed op ons is, dat dat afhankelijk daarvan is: Wat doe ik voor God. Kan ik God weer gunstig stemmen voor mij.

En dan is de Heere God zo toornig dat Hij zegt: Heb ik je dáárvan bevel gegeven? Om slachtoffers en brandoffers op díe manier te brengen? Ben je dan vergeten dat IK jullie het offer gegeven heb op het altaar? Dat heb Ik gedaan! Ik word niet bewogen door jullie gegripen, en dat je Mijn altaar bedekt met tranen. Dat je je in alle bochten wringt, dáár word Ik niet door bewogen. Daarom kan Ik niet zeggen: Vooruit, je hebt nu wel genoeg geleden, je hebt nu wel genoeg gegeven. Nee! Dat is een fatale vergissing, zegt God.

En dan zegt God: Doe asjeblijft die hele rommel weg. Het getier van je liederen, Ik walg er gewoon van. Want jullie hebben het allemaal omgedraaid. Net als wat er zo bij een mens in zit van binnen, wat je ook in de Roomse kerk tegenkomt. Die zeggen: Natuurlijk, wij zijn doodziek en we hebben wel ontzaggelijk kwaad gedaan, maar met de hulp van Gods genade kunnen we de Heere God toch weer zo blij maken dat Hij zegt: Ik zal het je dan maar vergeven, en Ik zal je je goede werken wel in rekening brengen. En daar wil God nu juist niets van weten.

Nog wat.

Dat is mij eigenlijk van de week pas weer even wat duidelijker geworden.

Jullie hebben wel gehoord, dat zo'n offer kon niet voor álle zonden gelden. Als je iets expres deed, met voorbedachte rade, dan hielp het niet. Dan was er geen uitweg. Je kon niet vluchten naar een vrijstad, je kon niet een hoop geld betalen, koeien of wat

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

anders, om het in orde te maken. Je moest sterven. Je had het wetend gedaan.

En nu zou ik eens iets heel persoonlijks willen zeggen. Ik heb daar al van mijn kinderjaren af, als ik daaraan dacht of ik hoorde dat zeggen, of ik las het, dan sloeg de schrik mij om het hart. (Dat is zo erg niet hoor, daar gaat het niet om.) En dan zonk ik zo diep in de put, want dan dacht ik, daar heb je het nu, maar jij weet goed wat je doet! Jij doet het niet per ongeluk als je dingen doet die niet goed zijn. Als je liegt of steelt, of noem maar wat. En daarom krijg jij geen vergeving.

En als ik dan de dominee hoorde zeggen dat Paulus zei: Broeders, ik heb het in onwetendheid gedaan, de gemeente van Christus vervolgd. Dan zeiden ze bij mij van binnen: Zie je wel, dat is hetzelfde, hij wist het niet. Dat kon wel vergeven worden. Maar van jou wordt het niet vergeven, want je hebt het als klein kind al gehoord, het Woord van God. Je hebt het thuis horen lezen, je hebt op de Catechisatie gezeten, en tóch heb je telkens weer tegen de Heere gezondigd. En, weet je, als ik dan zoiets las in de Bijbel, of ik hoorde het zeggen, dan keek ik gauw een andere kant uit. Ik wilde het niet horen. Het was gewoon een doodvonnis voor mij. Dat ik straks in het oordeel ....., dan zou heel de wereld, alle mensen het zien: Jij hebt het expres gedaan. Jij wist wel dat het niet mocht, dit of dat, maar je hebt gedacht: Ik doe het tóch, ik kan het niet laten. Dat wist je. Ik heb weleens gezegd of gedacht: Dan maar naar de hel, maar ik kan het niet wat God van mij wil. En dan werd er gezegd: En je wilt het niet ook, anders zou je het niet doen. Dan blijft er geen slachtoffer voor jou over. Want de hele Bijbel, het Oude Testament is er vol van, er is geen vergeving, er is geen offer voor.

Ik weet niet of dat jullie dat ook wel eens gedacht hebben, maar wat kan dat benauwd zijn. Elke keer het vonnis 'des doods schuldig'. Geweten, en niet gedaan. En dan klampte ik me vast: Ach Heere Jezus, U hebt toch gezegd: Vader vergeef het ze want ze weten niet..... Ja, daar heb je het weer: Want ze weten niet wat zij doen. Die mensen wisten niet wat ze deden, maar jij wel. Jij hebt het geweten! Van je vader, je moeder, van je dominee, in de kerk, van de Bijbel, jij weet het wél.

Is daar nu een antwoord op?

Als er in de kerk nu iemand zou zijn die zich daarmee aangevochten voelt of weet, is er dan nog een boodschap? Ja, Psalm 51. Voor Davids zonde was geen offer. Als je zoiets deed met voorbedachte rade, een man de dood injagen omdat je zijn vrouw genomen hebt, en omdat je niet wilde dat het uitkwam. Er is in de hele Wet niets te vinden dat je dan zou mogen blijven leven. Er is geen offer voor, David zegt het zelf. Al zou je duizenden dingen doen of laten, het is gewoon niet meer goed, het kan niet meer. Er is geen vervanging voor.

Maar nu juist dacht ik gisteren en daarnet, toen we zongen: Ja inderdaad, dáárom was er geen vervanging, dat wij zouden beseffen: Ja jongens, hier helpt geen 'moedertje help' meer aan, je hebt bewust dit en dat gedaan. Daar kun je niet meer voor offeren. Nee!

Wat dan?

Hoe is David dan zalig geworden? Hij was onder de genáde. En omdat David onder de genade was, daarom heeft hij verlangd en uitgezien en geprofeteerd van die ándere Vervanger. Die grote Zoon die uit zijn geslacht geboren zou worden. Dat is de enige Vervanger.

En dáárom raakt dat nu zo ver en zo diep dat nu een mens die vol van schuld is, hij

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

staat in de schuld bij God, - God niet bij ons maar wij bij God - en die zichzelf aan moet klagen, dat hij het wel wist dat het verkeerd, dat het zondig was, dat hij tegen de liefde gezondigd heeft, tegen een goeddoend God, dat het nu tóch vergeven wordt. Waarvan geen vergeving mogelijk was door de wet van Mozes, dat kon niet. Door Deze, die Heere Jezus Christus is er nu vergeving mogelijk. Waar de wet niets meer had om ons een offertje aan te wijzen, de wet is aan het eind. Die kan niet anders zeggen dan: Nee, dit is te erg, dat is zo Goddeloos, dat is zo liefdeloos, jij moet weg. Het kan nooit meer goed komen tussen God en jou, door je eigen ongerechtigheid.

Daar zendt God Zijn Zoon in de gelijkheid van dat zondige vlees, en dat voor de zonde. Opdat de zonde veroordeeld zou worden in het vlees. In mijn vlees, in een Mens die tegelijk God was. En daar zie je nu, het einde der Wet is Christus! een ieder die gelooft. Want hij kan die prijs der ziel, dat rantsoen, aan God, in tijd noch eeuwigheid voldoen. Hij zit aan alle kanten ingesperd.

Want waar het nu eigenlijk om gaat, - want dat is de hoofdsom - zegt Jezus: God lief hebben boven alles en de naaste als jezelf, dat eigenlijke, dat merg van alle geboden van God, daar komt nu mijn jammerlijke staat in uit. Dat ik dát nu net niet heb! Een huilend kind dat het uit liefde verkeerd doet, uit liefde, dat kan wel eens, dat zou nog niet zo erg zijn. Maar een kind dat zo liefdeloos is, dat God zegt: Een os kent zijn bezitter en een ezel de kribbe zijns heer, maar Mijn volk kent Mij niet. Dat kan toch niet goed komen?

Nu staat er in de Bijbel dat God toch in het Oude Testament een heleboel van die zonden liet bedekken door een vervanging, een offerdier, een boete. Maar staat erbij: God liet die zonde als het ware passeren, maar het was niet Zijn echte aard, het was Gods aard niet, Zijn wezen niet. Want Gods wezen is zo heilig en rechtvaardig. Dat wezen van God wil als het ware het kleinste - wat wij dan het kleinste noemen - direct uitschakelen. Want God kan er niet mee weg. Maar God heeft dat verdragen totdat de échte Vervanger, de échte losprijs, het échte zoenmiddel daar was, JEZUS CHRISTUS. En dan zegt de apostel: Welke God voorgesteld heeft als een Verzoening voor onze zonden. Als een Vervanging, als een Bedekking, als een Uitdelging.

Die lieve Mozes voelde ook wel aan waar de schoen wringt. Hij zegt: "Heere, ik weet geen raad meer, delg mij uit Uw boek. Ik kan dat volk niet meer aan, laat mij dan een soort zoenmiddel zijn, een vervangmiddel. Maar laat dat volk dan leven, en doodt mij. Dat de heidenen niet zeggen: Die God die begonnen is om dat volk uit Egypte te verlossen, Hij heeft ze niet in het beloofde land kunnen brengen". Mozes voelde dus: Dit is allemaal zo erg wat het volk doet, er moet wat gebeuren. "Doodt mij dan maar. Als ik nu genade in Uw ogen mag vinden, Heere, doodt mij dan en laat dit volk dan maar leven".

Maar dan zegt de Heere: "Dat kan niet. Ik delg uit Mijn boek wie Ik wil". En wat wil God dan? Dat eigen Kind, Jezus Christus, uitdelgen. Het allerliefste, de grootste Schat die de Vader heeft, dat is Zijn eigen Zoon. Die!

Kijk, mensen in het Oude Testament hebben gebeden: Delg mij niet uit het boek der vromen Heere God. Laat het deksel toch niet boven mijn hoofd dichtklappen, dat ik in de afgrond terecht kom, voor eeuwig. Heere, ik weet geen raad. Job zegt: Ik zal mijn Rechter om genade bidden. Jeremia zegt: Ik zal tot de Heere zeggen: Verdoem mij toch niet. Heere, kastijd mij, maar doe het met mate, niet in Uw grimmigheid, want er blijft

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

niets van mij over. En ze hebben hun zin gekregen, God heeft ze gehoord.

Maar nu hét Kind: 'Gij antwoordt niet, 't zij Ik des daags moog' kermen,
Ik heb geen rust, ook vind Ik geen ontfermen,
In Mijn verdriet.'

Dát is nu de Grond door de Vader gelegd.

Dát is nu het Fundament.

Paulus zegt: Als iemand op dat Fundament iets bouwt, stro, stoppelen, waardeloze dingen, of kostbare dingen die de vuurtoets kunnen doorstaan; wel, zegt Paulus, straks komt het vuur en dat zal alles beproeven. Als iemand op dat Fundament bouwt hooi, stro, stoppelen, dat hij misschien ook nog wel een beetje denkt: Ja maar ik heb er om gebeden, ik heb dit en ik heb dat, ik heb mijn tranen, oh ik ben zo benauwd geweest, of ik ben toch zo..... Nee, het vliegt allemaal in brand. En dát vind ik zo troostrijk, de apostel zegt: Maar zo iemand zal zijn ziel mogen behouden zien, als door vuur heen. Hij zal het in één ogenblik zien, dat Hij voor God niet kan bestaan. Ook niet als een bekeerd mens. Maar hij zal behouden worden als hij op die Christus alleen mag zien.

Verzoening.

Doordat Jezus Christus als hét Zoenmiddel tussenbeide is getreden. Daar hangt nu alles van af. Dat is eigenlijk ook de boodschap. Ik heb dat vrijdag nog mogen zeggen, getracht in alle eenvoudigheid te zeggen: Kijk, ik ben geen dienaar, als het goed is, van de dood. Hoe ernstig en tragisch en verdrietig de omstandigheden ook kunnen zijn. De verkondiging blijft: Mannen, door Deze wordt u verkondigd vergeving van al die zonden waar de Wet geen raad meer mee weet. Die de Wet je nooit vergeven kan. Het is eigenlijk HET HART van de prediking.

Ik weet, er is heel veel in het leven. Je zou heel veel terreinen kunnen noemen waarop de Bijbel, het Woord van God haar licht laat schijnen. Maar HET HART en DE KERN waar we straks ook ons hoofd op zullen moeten neerleggen: "Ik geloof de vergeving der zonde." Dat is het voornaamste, ergens.

Het is niet het einde. Het einde is: Zondeloos, eeuwig voor Hem te mogen leven. Maar hier, voor arme zondaren - en ik hoop dat we dat ook zijn, niet als een soort waarmerk of keurmerk, 'ik arme zondaar', zo bedoel ik het niet. Maar ik bedoel werkelijk in de zin van: Mensen die aan alles gebrek hebben voor God, - blijft dit de boodschap die ons kan verheugen met een onuitsprekelijke vreugde.

"Dat Gód."

Zo gaat het gelijk al goed, voel je. Het gaat niet over een paus. Het gaat er niet om dat vader en moeder zegt, of vrouwlief zegt, of kinderen zeggen: Ik vergeef het je. Dat is ook mooi, dat hóórt ook. "Want" zegt Jezus: "Petrus, discipelen, als jullie je broeders niet vergeven, dan zal Mijn hemelse Vader je ook niet vergeven". Het hoort er dus wel bij, maar het is niet de grond. Het is een vrucht van Zijn liefde.

Maar dit is het echte spoor, "dat Gód". En dan zie je hier eens af van al die mensen. Met die heidense inslagen, die wij ook nog hebben: Dat we bij de Heere aankomen met alles wat van ons is, en dat we denken: Nu zal de Heere toch ook wel goed voor mij zijn, de Heere zal het me toch wel vergeven. Ik ben zo verdrietig, zo verslagen, het is zo'n pak

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

voor me. Nee! "Dat Gód.

'Zie, ik breng voor mijn behoud,
U geen wierook, mirr' of goud.
Moede kom ik, arm en naakt,
tot de God die zalig maakt.
Die de árme kleedt en voedt,
Die de zondaar leven doet.'

Daarom:

'Niet het offer dat ik breng,
niet de tranen die ik pleng.
Zo ik ganse nachten ween,
kunnen redden, Gij alleen.'

"Dat Gód."

Dat is zuiver.

Daar hebben we ook wat aan. Want wij hebben met God te maken. Wij moeten allen voor de rechterstoel van God geopenbaard worden. Ons leven is in Zijn hand. Hij is de levende God.

Nu, die God: "Dat God nu om het genoegdoen van Christus wil." Daar wordt nu dat hele offer mee aangeduid, van Christus. Niet alleen dat Hij gedáán heeft wat ik niet gedaan heb, God liefgehad en de naaste. Al Gods geboden vervuld. Maar Hij heeft ook het vonnis, het strenge rechtvaardige vonnis dat op mij rustte, de ziel die zondigt, die moedwillige zondaar, die moet sterven. Die moet dood voor eeuwig. Dat oordeel heeft Hij op Zich genomen.

Kijk kinderen, nu moet je eens niet zeggen, vanavond: Ik begrijp het niet. Ik begrijp het ook niet. Maar dit is in knop en in bloem het hele Evangelie voor zondaren. Dit is het! Het genoegdoen van Jezus Christus! Dat Hij de plaats heeft ingenomen, dat Hij mij vervangen heeft. Dat Hij het Zoenmiddel wilde zijn.

Nu, dat God om dát werk van Christus, in lijden en gehoorzaamheid, dat Hij om dat werk al mijn zonden..... Nou? Ja, wij onderscheiden wel, en dat is begrijpelijk, dat kan ik me levendig indenken. Of dat je iemand doodgeslagen hebt, of iemand een keer fiks uitgescholden, dan zeggen wij: Natuurlijk, voor God is het zo, dat het ons tot moordenaars maakt. De gedachte al. Maar in ons menselijke leven, dan is er wel wat verschil. En nu is de vorst der duisternis, de satan, die ons altijd hindert en in de weg staat, die gaat de ene zonde tegenover de andere zetten. En voor de één die bijvoorbeeld dit zwak heeft, zegt hij: "Ja, maar dát!" Omdat hij weet dat je daar zoveel keer aan bezweken bent, aan die verleiding. En dan brengt hij die naar voren. En dan zegt hij: "Ja, dát zou wel vergeven kunnen worden, en dát, ja dat kan ook nog wel. Maar dát niet! Dat nóóit! Man, als de mensen het wisten!" Zo praat hij dan. "Dan zouden de mensen nog zeggen: Ja hoor eens, maarre ..... dat vergeef ik je niet".

Zo is de vorst der duisternis bezig. En zelf hebben we ook dat gevoel: "Als ik dát nu maar niet gedaan had". Maar dat is niet overeenkomstig het Woord van God. Het

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

Woord van God is: Al mijn zonden, al waren ze zo rood als scharlaken. Of dat we ze licht of zwaar achten, het ene meer zwaar dan het andere: Al mijn zonden. Allemaal! Van mijn vroegste tijd af, allemaal.

Ja, dat moet toch een blijdschap zijn? Kijk, ik heb altijd de gedachte dat de vrucht van deze blijdschap is: De vreze des Heeren. Dat komt, ik heb altijd zo weinig verwachting dat mensen, omdat dit moet, of dat moet, dat ze nu werkelijk luisteren, dat ze nu werkelijk de zonde haten, mijden en vlieden. Weet je hoe dat komt? Ik heb gemerkt dat we er gewoon naar toe kruipen. We kruipen gewoon naar het kwaad toe.

Als de Heere zegt: Daar moet je niet naartoe gaan, dan ga ik er wél naar toe. Maar nu weet ik ook - en het klinkt raar - niet de donder van het oordeel, de vlammen van de hel, maar dit: Dat God om het genoegdoen van Christus al mijn zonden vergeeft, daar is het net alsof je op een ander spoor gezet wordt. Dan is er ook niets te verdienen, of zo. Maar dan is het echt van harte: Wat vrêe heeft elk die Uwe Wet bemint, wat is de Heere goed.

Is dan het goede mij de dood geworden? Nee, helemaal niet, maar de zonde is mij de dood geworden. Wat is de Heere goed! Ik heb weleens gezegd: Alleen de zonden die de mens vergeven worden, daar heeft een mens last van, dat had een bepaalde achtergrond. Ik bedoel dit: Wij komen niet uit onszelf tot zondekennis, en dat we voor de Heere gaan erkennen: "Ik heb gezondigd". Maar als we bij die Christus gebracht mogen worden, dán!.

Dat God nu alles vergeeft. Je zou zeggen: Nu, dan hoef je niet meer te huilen. En dan ga je juist huilen. Dan zou je zeggen: De duivel fluistert ons in: Als het zó is dan komt het er niet meer zo op aan, want ál je zonden. Wat tob je dan?! En daar buigt hij zijn hoofd en zegt: "Ach Heere, voer mij uit mijn gevangenis en mijn voeten uit alle boze netten. Help me toch Heere". Dan is het verdienen eruit, alles is er uit. Maar, door de blijdschap, door de verwondering, door de verootmoediging bij het kruis van de Heere Jezus Christus. Daar vloeit alleen uit voort: Schraag op Uw spoor mijn wankelende gangen.

Ben je er blij mee?

Ik laat nog een klein stukje over, want anders wordt het gauw te laat. Maar mag ik eens vragen: Ben je er blij mee? Ik kan het niet maken op dit moment, maar ik weet als je het op een ogenblik krijgt te geloven, oh dan voel je je zo blij! Je kunt midden in de zorgen zitten van allerlei toestanden die je neerdrukken, en allerlei aanvechtingen of beslommeringen van het leven, dat je geen uitweg meer ziet, en als opeens de Heere de knop omdraait dat het licht wordt, 'ál mijn zonden'.

Ach ja, bij de één uit het zich anders dan bij de ander.

Dat mannetje bij opa in de kerk uitte het zo: Die was zo blij. Hij kwam thuis en hij was zo vrolijk. Hij had een groot gezin. En op een gegeven moment, uit de kerk, stonden ze allemaal in de kring, en ze zongen:

'Jan Huigen in de ton,
met een hoepeltje erom. (Dat kenden die kinderen.)
En de ton die viel in duigen.'

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56

En toen zakte hij in elkaar en hij was dood.

Toen opa het bekend maakte toen riep hij: "Hiep, hiep, hoera, hij was thuis!"

Toen waren de mensen zo boos, toen zeiden ze: "Dat maak je mij niet wijs, dat bestaat niet. Hoe kan dat nou?" Maar ze begrepen het niet. Ze begrepen het niet: Bij de één uit het zich zus, bij de ander zo. Maar dat je dan ook weer zin krijgt om met de kinderen te spelen, en om aan je werk te gaan, of weet ik wat. Misschien gaat de één met tolletjes spelen en de ander..... Het klinkt raar, en toch, ik wéét dat het zo IS. Als die blijdschap over je leven komt dan kan het best zijn dat je je arm om je vrouwtje heen slaat en haar een kus extra geeft. Dat je je kindertjes een extra kus geeft.

En zonder dat je nu misschien loopt te preken of wat ook, dat is voor ieder verschillend, dat ze denken: Wat bent u vrolijk, pappa. Wat scheelt er aan? Heb je de honderduizend gewonnen? Nee, veel meer. "Die al uw krankheden geneest, die mijn leven verlost van het verderf".

AMEN